

der, og at strafs-kær-pelses-reglen i § 264, stk. 2, ændres således, at strafs-kær-pelses-grundene udformes i overensstemmelse med strafs-kær-pelses-grundene i forslaget til § 263, stk. 3, samt at strafmaksimum i § 264, stk. 2, nedsættes fra fængsel i 4 år til fængsel i 2 år.

4. *Almenfarlige og almenkadelige forbrydelser.*

Straffelovens kapitel 20 og 21 indeholder forskellige bestemmelser om almenfarlige og forskellige almenkadelige forbrydelser. Straffelovrådet har i kapitel 5 i betænkning 1032/85 gennemgået bestemmelserne i disse kapitler med henblik på dataforhold.

Straffelovrådet finder ikke grundlag for at foreslå ændringer i bestemmelserne i kapitel 20 om almenfarlige forbrydelser.

Derimod peger rådet i betænkningen side 40-43 på, at der er behov for at ændre bestemmelsen i § 193 i kapitel 21 om forskellige almenkadelige forbrydelser. Bestemmelsen handler om at fremkalde omfattende driftsforstyrrelser af kommunikations- og samfærdselsmidler, og bestemmelsen, hvis udformning stammer fra 1930, opregner i den forbindelse almindelige samfærdselsmidler, offentlig postbesørgelse, almindeligt benyttede telegraf- eller telefonanlæg eller anlæg, der tjener til almindelig forsyning med gas, elektrisk strøm eller varme.

Rådet fremhæver, at visse angreb mod dataanlæg kan være omfattet af bestemmelsen, men at der på den anden side kan tænkes omfattende forstyrrelser, der ikke kan henføres under de i § 193 opregnede områder, og hvis strafbarhed derfor i denne sammenhæng kan bero på en eventuel analogi af § 193. Som eksempler nævner straffelovrådet angreb, der helt lammer eller i betydeligt omfang forstyrrer registrering, behandling og transmission af data inden for værdipapircentralen, kildeskattedirektoratet, politiets motorregister el. lign. Inden for den private sektor er der efter straffelovrådets opfattelse bl.a. grund til at være opmærksom på de tilsvarende forstyrrelser, der kan være følgen af et uretmæssigt indgreb i den centrale elektroniske databehandling hos banker og sparekasser, realkreditinstitutter etc. Straffelovrådet foreslår på den baggrund, at dataanlæg indføjes i rækken af anlæg, i forhold til hvilke det er strafbart at fremkalde omfattende driftsforstyrrelser.

Straffelovrådet finder det samtidig naturligt at benytte lejligheden til at ajourføre bestemmelsens opregning af kommunikationsmidler ved at foreslå angreb mod radio- og fjernsynsanlæg kriminalise-

ret, hvis der herved fremkaldes omfattende forstyrrelser af driften. Rådet har i den forbindelse lagt vægt på, at radio- og fjernsynsanlæg har en betydelig lighed med flere af de anlæg, der i dag omfattes af bestemmelsen, og at de siden bestemmelsen blev udformet i 1930 har fået en stadig stigende samfundsmæssig betydning som kommunikationsmidler. Rådet har overvejet, om man burde begrænse kredsen af de radio- og fjernsynsanlæg og databehandlingsanlæg, som er beskyttet efter bestemmelsen, jfr. betænkningen side 42. Rådet er nået til den konklusion, at bestemmelsens rækkevidde i tilstrækkeligt omfang begrænses ved kravet om, at driftsforstyrrelsen skal være »omfattende«. I konsekvens heraf har rådet fundet det forsvarligt og hensigtsmæssigt at foreslå udtrykket »almindeligt benyttede« telegraf- eller telefonanlæg ophævet, idet der ellers ville kunne opstå tvivl om, hvorvidt dette udtryk alene knytter sig til »telegraf- eller telefonanlæg« eller også til de følgende led. Rådet tilsigter ikke herved nogen realitetsændring af bestemmelsens anvendelsesområde.

For så vidt angår strafferammen i § 193 bemærker straffelovrådet, at det gældende strafmaksimum efter § 193 på fængsel i 3 år efter rådets opfattelse er for lavt under hensyn til de meget betydelige skadevirkninger, som de i § 193 beskrevne handlinger kan medføre. De fleste strafbare forhold vil formentlig tillige være omfattet af § 291, hvor straffen for »hærværk af betydeligt omfang« kan blive fængsel indtil 4 år. Men en overtrædelse af § 193 kan tænkes, uden at der foreligger hærværk af betydeligt omfang. Rådet foreslår på den baggrund strafferammens maksimum forhøjet til fængsel i 6 år. Straffelovrådet understreger, at der herved ikke tilsigtes nogen almindelig forhøjelse af strafudmålingsniveauet efter bestemmelsen, jfr. betænkningen side 42.

Justitsministeriet kan tiltræde straffelovrådets synspunkter vedrørende udformningen af bestemmelsen i straffelovens § 193. Justitsministeriet kan i den forbindelse tiltræde straffelovrådets opfattelse af, at det gældende strafmaksimum i bestemmelsen på fængsel i 3 år må forekomme alt for lavt, såfremt der konkret foreligger særligt skærpene omstændigheder. Som anført foran kan der således forekomme særdeles graverende tilfælde, hvor f.eks. værdipapircentralen eller kildeskattedirektoratet for længere tid sættes ud af funktion i forbindelse med indgreb mod dataanlæg. Justitsministeriet finder et strafmaksimum på fængsel i 6 år som foreslået af straffelovrådet passende.